

дето живѣха, и гледаше къмъ полето. — Ха, ето я, иде си! — извика радостно Галунка и тичешката се прибра въ кжщи.

Отъ капчуцитѣ надъ Захари потече вода. Презъ гжститѣ полегати пржчки на дъжда се виждаше една каруца, която каточе се плъзгаше и бързо се приближаваше къмъ чифлика. Едри сиви коне, мокри отъ дъжда, изведнажъ извиха и се спрѣха. Каруцата бѣше пълна съ зелено, прѣсно накосено сѣно. Отзадъ стоеше Аго и държеше коса, а отпредъ бѣше Василена. Щомъ спрѣ каруцата, тя остави юздитѣ, провисна единия си кракъ — босъ, строенъ и тънъкъ кракъ, обутъ само съ едни вехти пантофи, провисна и другия си кракъ и скочи. Тя бѣше измокрена, тънката ѝ басмена блуза бѣше залепнала за снагата ѝ, но Василена се смѣеше. Тя не бѣгаше, а вървѣше подъ дъжда съ бързи крачки, напета и стройна. Галунка ѝ отвори и тя влѣзе въ кжщи.

Захари стоеше подъ покрива, като вкамененъ. Мжчно му бѣше, че Василена не му е близка, гордѣеше се въ сжщото време, че все пакъ тая млада и хубава жена живѣе въ неговия чифликъ. Той виждаше, че е неудобно да отиде веднага у Василеви и реши да почака, влѣзе въ дама, намѣри тамъ чича Митуша и почна разговоръ съ него. Но не вни-